

DRENGEN FRA SIORAPALUK

En historie, der i al sin enkelthed fortæller noget om de stærke forbindelser, der består mellem Danmark og Grønland og som uanset alle småpib om det modsatte er realitet, som hele arbejdet i og for Grønland bygger på og bør bygge på ud i fremtiden, er blevet fortalt om den lille dreng Ilanguak fra Siorapaluk nord for Thule.

Ilanguak kom til København i midten af marts måned. Han var på sit hjemsted under leg styrtet ned fra en skrænt og havde foruden mindre forfrysninger pådraget sig sådanne kvæstelser i hovedet, at man i Siorapaluk, i Thule og på Thule Air Base fandt det fornødent at sende ham til behandling på Rigshospitalet i København. Til København ankom han i bevidstløs tilstand.

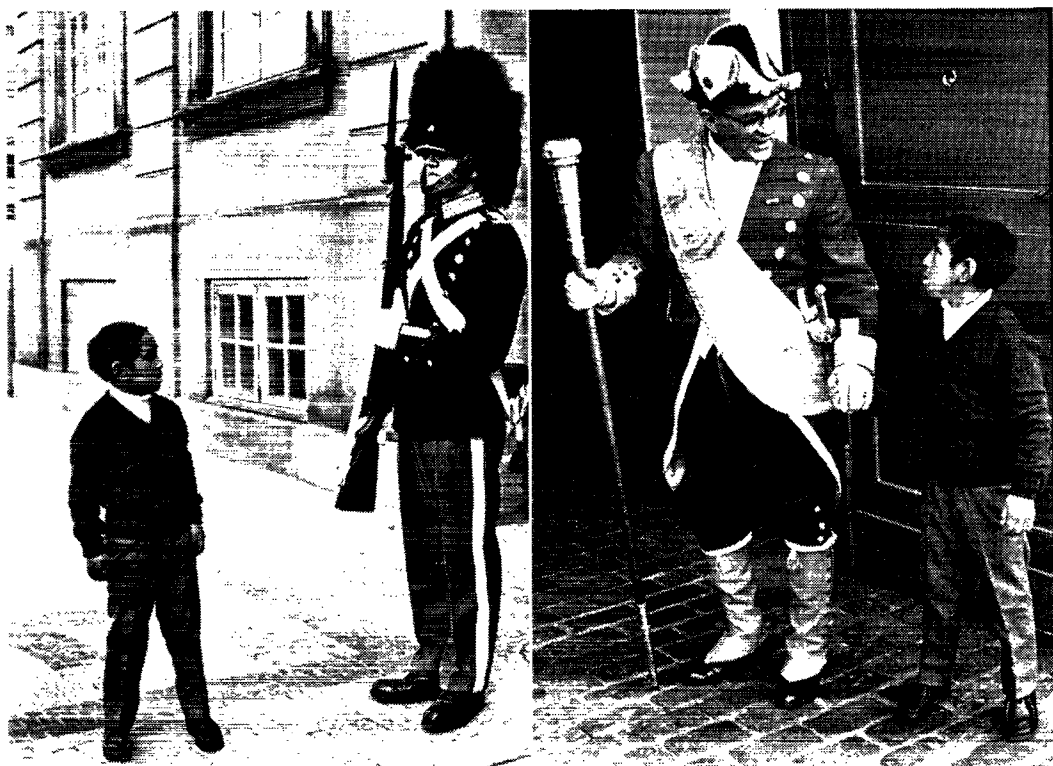
Lederen af Grønlandskredsen for Dragør og St. Magleby, fru Albertine Kruse, der tidligere i „Grønland“ har fortalt om kredsens arbejde, var blevet gjort opmærksom på ulykken gennem et brev fra kateketen i Siorapaluk, og hun var i lufthavnen, da den lille patient ankom.

Og da Ilanguak lykkeligt senere efter endt behandling på Rigshospitalet kunne udskrives, men ikke straks hjemsendes, fandt han et godt plejehjem hos familien Kruse i Dragør. Man anså det for en selvfølge at tage imod drengen.

I Dragør og på ture med plejeforældrene stiftede Ilanguak nu bekendtskab med en verden, som han på forhånd kun kendte meget lidt til. Og han fik hurtigt danske kammerater og venner, der forstod hinanden godt, uanset sprogbarrieren.

Da et københavnsk dagblad bragte hans historie frem og skrev, at drengens højeste ønske var at se kongen og dronningen, skete det for drengen vel mest eventyrlige under Danmarksopholdet. Artiklen om den lille fyr havde stået i avisen en søndag, og straks søndag formiddag ringede hofmarskallen, greve Trampe, til fru Kruse og meddelte, at kongen ønskede at se drengen næste dag. Han skulle stille på Amalienborg mandag morgen kl. 9,15.

Den lille dreng fra det yderste nord opnåede den sjældne ære at komme i privataudiens hos sin konge. Det skal efter sigende have været meningen, at kongen ville have hilst på drengen, når kongen i en af slottets gange passerede ham på vejen ud til den audiens, som kongen den pågældende dag gav på Christiansborg. Men i stedet fik Ilanguak og fru Kruse foretræde i et af slottets gemakker, hvor der ikke var andre til stede end kongen, drengen og drengens ledsager.

Ilanguak foran Amalienborg efter audiensen.

Bagefter kunne Ilanguak – som billederne her viser – lade sig stolt fotografere sammen med garderen på vagt og sveitseren. Og samme aften kunne fru Kruse sende et telegram underskrevet Ilanguak, hvori drengen fortalte, at han i dag havde mødt og talt med kongen.

Tilbage stod på daværende tidspunkt fortsat det uafklarede spørgsmål om Ilanguaks hjemrejse. Man kunne ikke rigtig finde ud af, hvordan man skulle få den lille Siorapaluk-dreng til Thule, for han måtte jo have en fornuftig ledsager ved sin side. Her trådte handelsdirektør Hans C. Christiansen til og fik det ordnet sådan, at handelschefen for Thule, Orla Sandborg, påtog sig rollen som patientledsager.

Alt kunne således ende i den rene idyl, specielt efter at Ilanguak i Slagelse havde mødt en lille kusine, der er hernede på blindeskole.

Den lille patient fra Siorapaluk fik således store dage i Danmark. Men han var jo heller ikke en hvem-som-helst. Det blev nemlig opklaret, at hans bedstefar var svoger til Peter Freuchen, og at hans oldefar havde været en af Knud Rasmussens rejseledsagere. Så det var tydeligt, at Ilanguak kom af godtfolk, – og derfor naturligt, at han hernede mødte godtfolk.